

Triar el futur

1 Totes les possibilitats de formació, amb les respectives sortides professionals, es poden trobar al Saló de l'Ensenyament, que té les seves portes obertes fins el dia 31 de març a l'Antic Mercat del Born de Barcelona. És la primera vegada que se celebra un saló d'aquestes característiques al nostre país, fet a imatge de salons que ja tenen certa tradició en altres països europeus.

El saló està concebut com un gran centre dinàmic d'informació en el qual l'estudiant pot consultar assessors especialitzats i terminals d'ordinador. La filosofia que inspira el Saló és la d'aconseguir una correcta orientació dels alumnes que encara no tenen massa clar quins estudis els interessin simplement perquè en desconeixen les possibilitats.

Entre els diversos estands, i a part de les universitats i centres d'ensenyament més coneguts, destaquen els de noves professions —relacionats amb sectors punta— i els de les comunitats europees, el Consell d'Europa i els instituts estrangers radicats a Barcelona (francès, italià, britànic, nord-americà i alemany).

Els estands de noves professions presenten demostracions *in situ* d'aquestes. Així es poden veure activitats de perruqueria, d'art floral, de serigrafia i autoedició o de robòtica. Pel que fa a Europa, en el saló s'informa dels intercanvis escolars europeus que volen afavorir la mobilitat dels alumnes tenint com a model la lliure circulació de professionals en l'Europa del 1993.

A més de tot això, el saló de l'ensenyament també compta amb un plató per fer-hi programes de ràdio i televisió en directe, amb un espai-forum per fer-hi conferències, i debats i amb espais lúdics per a exhibicions esportives.

La realització d'aquest Saló

és la culminació d'una sèrie de polítiques destinades a l'orientació i informació de l'estudiant, dutes a terme pel departament d'Ensenyament de la Generalitat. Aquesta política va començar el curs 1986-87 amb la celebració de taules rodones als centres d'ensenyament secundari, en el curs següent es va estendre als centres d'EGB. El curs passat, a banda d'estendre el nombre de taules rodones a més centres, es va posar en marxa una línia telefònica gratuïta que informava les 24 hores del dia sobre els estudis i les professions que va realitzar en total més de 6.000 orientacions. Prova que d'interès no en falta.

Albert Punsola

Aventures administratives

2 Canviar el nom castellà que figura en els registres a català és, segons les campanyes que de tant en tant organitza la Generalitat valenciana, un dret de tots els ciutadans però, a més, pot convertir-se en una veritable aventura plena de perills. No cal sinó arribar al jutjat segon de València, indret de visita obligada per a resoldre aquestes qüestions, i demanar pels papers que cal omplir. El funcionari encarregat del registre us passarà un full redactat en castellà i us demanarà que signeu la instància, on figura clarament que voleu canviar el vostre nom a "llengua valenciana". Si protesteu i demaneu que el paper estiga escrita en valencià, comença l'aventura.

La setmana passada, la senyoreta que tingué el valor de fer valer els seus drets hagué de rebre crítiques de tota mena per part del citat funcionari que, a més, va recollir seguidors entre els seus companys per protagonitzar un aldarull. Una visita al jutge va posar la raó de part de l'aventurera que, per fi, disposarà de la instància necessària, "en valencià".

La història, ben trista, no acaba, però, ací. Com que la batalla havia acabat amb la victòria de l'usuari sobre el funcionari, la setmana passada el senyor encarregat del registre va sorprendre una família que venia des de Gandia per realitzar el mateix tràmit amb la notícia que la llei que possibilitava el canvi de nom ja ha-

tors es manifestaven al carrer, el cap de vendes de Gregal mantenia informat telefònicament Leal des de la barra d'un bar pròxim.

Juan de Dios Leal sembla també haver signat un conveni amb correus perquè darrerament no fa altra cosa que enviar cartes als seus damnificats, prometent-los que la si-

Traduir el nom, un dret caducat.

via caducat (?). Canvi de tàctica.

Jordi Sebastià

Epíleg a la desfeta del Consorci

3 Juan de Dios Leal que, com denunciàvem a El TEMPS de fa un parell de setmanes, s'ha doctorat en l'art d'enfonsar editorials —primer, Prometeo i ara el Consorci d'Editors Valencians, més coneguda com Gregal—, va donar festa als treballadors de l'editorial el passat 20 de març, en assabentar-se que els autors i il·lustradors que ell ha estafat pensaven concentrar-se davant les oficines per reclamar-li els diners que els ha escatimat en els últims anys. Mentre els au-

Gregal, el conte de l'enfadós.

tuació de Gregal està a un pas de solucionar-se. En aquest sentit, no podíem oblidar-nos d'un comprador fantasma que va aparèixer en l'última reunió

que Leal va mantenir amb els advocats dels autors.

El comprador en qüestió, un tal Onorio Leal Olivares, nascut a Ciudad Real fa quaranta anys i amb domicili al carrer de Ministre Luis Mayans, 21, de la ciutat de València, sense telèfon, no va dir en cap moment quin grup representava o si per contra es representava a ell mateix. D'aquest senyor, del qual no sabem l'activitat professional, sols hem pogut comprovar que no té antecedents.

març organitzada per la Fundació Emili Darder. El concert, "Cançons per Cabrera", comptà amb la presència de, entre altres, dels cantants mallorquins Joan Bibiloni i Maria del Mar Bonet. Aquest acte se suma a la campanya que es reinicia per a intentar que el Congrés de Diputats doni definitivament la consideració de Parc Nacional al petit arxipèlag i, així, evitar la presència dels militars i les seves manobres.

Prop de cinc-centes persones

met ser optimistes, però en qualsevol cas s'ha de seguir lluitant: "Cabrera serà el Parc més nacional possible, perquè l'haurem hagut de fer entre tots".

M.Payeras

Alacant: la guerra dels graffiti

5 Des de fa un temps i de manera progressiva, les parets, les façanes dels edificis i tot tipus de mobiliari urbà, han vist que la pintada tradicional reivindicativa i contestatària desapareixia per donar pas a tota una sèrie de símbols iconogràfics, estranyes signatures pincellades. L'aparició d'aquest nou tipus de pintada provocà en la població un cert malestar que augmentà de manera gradual fins arribar a generalitzar-se. Els més afectats per aquesta plaga de dibuixos aparentment sense cap ni peus, són comerciants i particulars que veuen que les façanes acabades de reformar i fins i tot els cotxes, apareixien d'un dia a altre plens de galimaties. La moda del graffiti és importada dels Estats Units, on a partir dels anys vuitanta una colla de joves artistes de Nova York isqueren de l'anonimat prenent com a lloc per a les seues activitats artístiques el metro, els túnels i les tanques publicitàries.

A Alacant el grup Graffiti està compost per uns 300 joves d'edats compreses entre els deu i els vint-i-quatre anys. S'estratifiquen en cinc subgrups: *rappers* (cantants), *breaks* (ballen break), *disc-jockeys* (punxa-disc), *skaters* (monopatinadors), *bombers* (autors de signatures) i *escriptors de graffiti* (artistes de pintures murals). Formen un grup tancat a la societat en general i organitzat amb normes pròpies. Per exemple, per arribar a ser un autor de pintures murals, primerament s'ha de passar pel subgrup dels *bombers* i realitzar un determinat

nombre de signatures.

Davant les successives queixes per part dels ciutadans, les autoritats municipals han decidit prendre cartes en l'assumpte i així s'ha obert una ofensiva contra els autors de graffiti.

L'ofensiva començava amb les declaracions de l'alcalde de la ciutat a la premsa: "Són menys de deu els que han fet una immundícia la ciutat i anirem per ells, per això demanem la col.laboració ciutadana".

Aquestes declaracions es completaven amb l'afirmació que ja hi havia un detingut, a més de plantejar que el principal objectiu de l'Ajuntament és identificar els autors d'aquests galimaties i procedir a detenir-los, sempre que se'ls agafe en el moment precís de la pintada.

Començava així la campanya contra graffiti, basada en la caça i captura, amb visites a col.legis i instituts, cercant caligrafies associables a les que apareixen en les parets de la ciutat.

Per la seua banda, el col·lectiu dels graffiti nega haver embrutat les façanes dels edificis i acusen l'alcalde de la ciutat, José Luis Lassaletta, de mentider, perquè: "Va dir a la premsa que havien detingut un de nosaltres i no és cert". Assabentats del problema, el Consell Local de la Joventut ha tret una resolució per al cas. D'una banda, es declaren a favor dels graffiti diferenciant entre el que és veritablement pintura mural i galimaties, i instant que l'Ajuntament preste suport als primers pel fet de ser una manifestació artística i que els porporcione llocs on es pugui desenvolupar aquesta activitat. De l'altra, tenint en compte la problemàtica dels bombers, s'ha de buscar una eixida que no es justifica en una persecució indiscriminada que ha arribat a qualificar-se d'"estat policial".

El que és cert, és que la guerra del graffiti està servida.

P.Alberola

Cabrera és un lloc clau per a les aus migratòries.

Una cosa és evident: la solució Gregal està a punt d'arribar i vindrà de la mà dels mateixos que van ajudar a la seua creació, és a dir, el Partit Socialista i més concretament del totpoderós Vicente Flames, que controla la Corporació Financera del Mediterrani, que és l'empresa que va analitzar fa uns mesos l'estat financer de Gregal, com també les caixes valencianes dirigides pels socialistes. Temps al temps.

Tona Català

T: Cabrera, parc nacional

4 "¡Cabrera, parc nacional ja!" és el lema de la concentració i la festa que s'ha celebrat a Palma el 24 de

de tot l'estat i d'Europa han mostrat el seu suport a la campanya. Entre ells, Marcelino Camacho, Ramón Folch, Gabriel Janer Manila, Josep Maria Llopart, Consell d'Europa, etc. Curiós és que de tots els quatre del grup nacionalista d'esquerra i el del CDS, Xisco Quetgles. Dels cinquanta-cinc restants, ni una paraula.

Durant l'acte es presentà el llibre que du el mateix títol que el lema i que coincideix amb l'altre llibre editat recentment pel CCB, *Cabrera, un parc nacional en litigi*.

Segons la Fundació Emili Darder, la situació actual de l'illa, tot esperant la decisió del Congrés dels diputats, no per-